

Ca grăuntele de pâine ce s-a copt și-a nemurit

Gabriel Cristea

Stau privind cerul ce-absoarbe nori titanici, călători...
Zori fierbinți întind lumina, săgetând roșii cocori!

Câmpul mi-a rămas același, respirând prin maci și grâu;
Mănăstirea-și curge toaca încrețind apa-n pârau;

Primăvara mlădioasă mă pictează-n albe flori,
iar fânețe nălucinde îmi trezesc ochi cântători;

Dimineața bob de rouă îmi așterne pe pământ,
inorogi - plutinde coame - zboară pe aripi de vânt;

Păsări magice îmbracă straie scumpe de-mpărat
prin poienile-nflorite, unde frunze moi se zbat;

Pietre mari și rotunjite scaldă timpul prin torent,
lostrițe pândesc scânteia prin tumultul transparent;

Umbre calde și-arămite mă adorm sub stejăriș
- ciute mici, catifelate, trecând gânduri pe furiș;

Soarele-și ascunde jarul peste-un deal de asfințit,
ca grăuntele de pâine ce s-a copt și-a nemurit!